Октавіо Пас

Відсутній (Фрагмент)

Перекладач: П. Марусик

I

Боже ненаситний, що живишся моїм безсонням;
Боже спраглий, що гамуєш свою вічну спрагу моїми
сльозами,
жорстоким вогнем і ядучою сіллю;
Боже порожній, що вдаряєш мене у груди кинжалами
туги,
спустошуючи чимраз глибше;
Боже пустельний, безплідна скеле, моїм благанням омита;
Боже німий, що на мовчання людини, яка запитує,
відповідаєш мовчанням, яке душить;
Боже порожнистий, Боже-ніщо, мій Боже:
кров,
сльози й злостива жадоба,
кривавий брід мене виводять
з моєї пустелі.
Кров землі,
кров тварин і оспалих рослин,
скам'яніла кров-мінералів,
кров вогню, що дрімає в землі,
Твоя кров,
кров шаленого вина, яке навесні співає,
Боже струнký і сонячний,
Боже воскресіння,
зранююча зірко,
безсонна флейто, що здіймаєш своє ніжне полум'я
серед падаючих тіней,
о Боже, що скликаєш на свята шалених жінок

і змушуєш їх крутити глобусами животів і дикими сідницями,
нерухомими, електричними персами,
крокуючи божевільним і нагим Всесвітом,
спраглим простором обваленої ночі.
Кров,
кров, яка ще досі обагряє Тебе вогненними блисками,
смиренна кров планети,
кров, пролита жертовної ночі,
кров невинних і безбожників,
Твоїх ворогів і Твоїх справедливців,
кров Твоя, кров Твоєї самопожертви.